

ШАПКА ДЛЯ ІМПЕРАТОРА

Жив-був чоловік. Була в нього шапка-бирка, збоку дірка... Якимось замислився неборака: невже голова для того, щоб шапку носити, а руки - щоб її знімати?

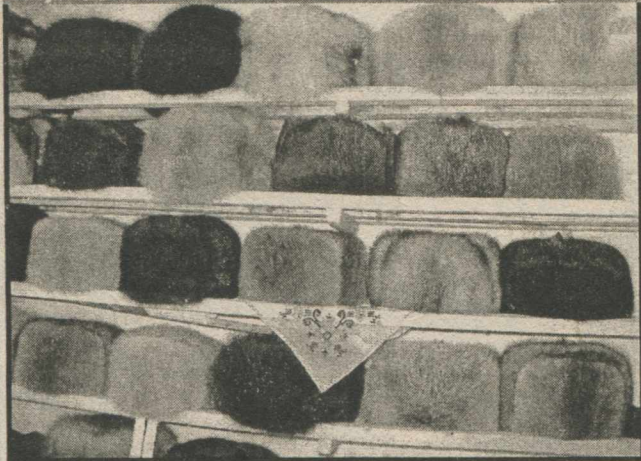
З стор.

Ще кілька років тому більшість працівників колишнього АТП-17063 стали клієнтами районного центру зайнятості. У число безробітних потрапив і водій автобуса Георгій Кучер, за плечима якого сімнадцятилітній шоферський стаж. Стихія ринку підрізувала крила не лише досвідченим професіоналам, а й початківцям...

Та на цьому житті не закінчувалося. Дехто з автотранспортників подався на заробітки у ближнє і дальнє зарубіжжя, інші стали оперативно освоювати ази підприємництва, деякі регулярно оббивали пороги служби зайнятості. Більш як півроку терся у чергах на «відмічання» і Георгій. Урешті зрозумів, що треба з глухого життєвого кута шукати якийсь прийнятний вихід. І знайшов.

ШАПКА ДЛЯ ІМПЕРАТОРА

Продовження. Початок на 1 сторінці.

Колись Георгій Пилипович вирошував фредки, ондатри і продавав звірину. Тоді вона була в ціні. Скажімо, за пару ондатр можна було придбати добротні жіночі чобітки. Мимоволі у хазяйновитого млинівчанина виникло бажання навчитися шити шапки. Щоправда, швеї із побутокмбінату тоді неохоче ділилися професійними секретами. Видно, боялися конкуренції. Фаховий всеобуч наполегливий amator пройшов у свого двоюрідного брата Олександра Слісарчука, котрий перейняв ремесло від батька і на той же час вже набив руку.

Важко давалася наука. Вдома самотужки кроїв-перекроював, шив, розпорував...

Відтак у скрутній життєвій ситуації безробітний взявся шліфувати навики. Придбав «формовки» у майстрів із Луцька і взявся за виробництво клеєних шапок. Згодом перейшов на чисте

шиття, причому, ручне. І пішло-поїхало...

Поволі млинівський майстер став завойовувати ринок у райцентрі, згодом - місце під сонцем на Завокзальному, або як його називають Варшавському ринку у Луцьку. Щоправда, тут довелося працювати не тільки ліктями, а й кулаками. Іншими словами, підприємницький старт в обласному центрі Волині не обійшовся без банального мордобою. Та тепер між конкурентами доброзичливі партнерські стосунки і про старі образи ніхто не згадує.

Про кваліфікацію майстра, насамперед, свідчать авторитетні покупці, котрі вдаються до його послуг. Утім, Георгій Кучер не рекламує своїх поважних клієнтів. З етичних міркувань і я не згадуватиму їхніх прізвищ. Скажу лише, що у шапках від Кучера комфортно почувуються деякі керівники обласного рівня, а також жителі Білорусії, Росії, Польщі та різних регіонів України.

На початку підприємницької діяльності млинівчанин тулився зі швейним причандаллям на кухні, а згодом добудував майстерню. Тож нині у нього все, як у справжнього професіонала. А те, що Георгій Пилипович досяг фахових висот, свідчить не тільки стабільний попит на його продукцію, доботно і модно пошиті шапки, а й нестримне прагнення вдосконалювати ремесло. Якщо є можливість, то підприємець залюбки вивчає спеціальну літературу, виношує всілякі бізнесові ідеї. Працює переважно вночі, щоб не заважати домочадцям. Власне, за винятком дворічної донечки Юлі, усі домашні допомагають главі сім'ї. Як не як, він її головний годувальник.

За кілька років підприємницької діяльності Георгій Кучер великих статків не нажив, навіть не збудував традиційної двоповерхівки у мікрорайоні Слобода. Та й не збирається цього робити, бо на казкові прибутки не розраховує. Звісно, є доходи, але й не менші затрати. За словами майстра, кожна дев'ята шапка є збитковою: то хутро довго зберігали до вичинки, а то і взагалі порушили технологію його обробки. З такого матеріалу можна пошити шапку хіба що курям на сміх, бо ризикувати своєю репутацією порядний спеціаліст не хоче.

- Найкраще хутро вичиняти свіжим, - радить Георгій

Пилипович. - Місця, де був жировий прошарок, слід просолити. Не можна хутро зберігати в сирості, а найціннішим вважається те, що добуте зі звіра у відповідну пору. Скажімо, з ондатри - у лютому-березні, із лисиці, зайця - у період полювання на цих звірів.

- Еталон хутра - шкірка з видри, - стверджує підприємець. Дальше у його класифікації розташовані бобр, норка, ондатра, куниця і т.д. Утім, Георгій чи не кожному покупцеві готовий прочитати міні-лекцію зі своєї спеціалізації. Принагідно зазначу, що ніхто із клієнтів не повертав йому покупки. Навпаки, нещодавно на ринку у Млинові до нього звернувся Віктор Місюк із Красного:

- Дванадцять років «виходив» у твої шапці. Давай куплю нову. І купив.

Нині розвелосся чимало підприємців на кшталт «куплю-продам». Така сфера діяльності не перечеється ніяким канонам бізнесу. На щастя, у цьому гондлярському розвої знайшлося місце тим, хто не перепродує, а виробляє і реалізовує товар. Таких відчайдухів поки що можна перелічити на пальцях однієї руки. Тому поспішайте! Звісно, якщо у вас шапка-бирка, збоку дірка, травою шита, вітром підбита. Зніміть шапку перед майстром, не соромтесь. Він пошеє вам... імператорську.

Віталій ТАРАСЮК.